

Jeszenszky Zsolt: Úton a demográfiai katasztrófa felé (3.)

2025 június 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – A legfontosabb cél, hogy a n?k újra fiatalabb korban szüljenek.

A népesség fogyása az emberiséget fenyeget? legnagyobb veszély. Amire szinte senki sem figyel oda. Nincs füst

a levegőben, nem égnek az erdők, nem önt el az árvíz, nincs becsapódó aszteroida. A probléma lopakodva jön, nemzedékről nemzedékre. Ezért senki sem tesz semmit. És amikor igen, akkor már késő. Ráadásul sokan még mindig azt hiszik, hogy ez milyen jó, mert ugyanis túl sokan vagyunk a bolygón.

Nem értik vagy nem akarják látni, hogy ez a probléma évtizedeken át fejt ki a hatását és válik látványossá. És

ha most varázsütésre visszaemelkedne a születési ráta, akkor is 30–40–50 évig tartana, mire újra stabilizálna. Mert sok az idős ember, hiányoznak a fiatalok, akik gondoskodnak róluk. A most termékeny korosztálynak egyszerre kellene több gyereket vállalnia, miközben egyre több idősre is gondoskodnia kéne.

Az elzárkózott két részben (négy, illetve hat héttel ezelőtt) megnéztük, hogy áll ma a világ, hány országban növekszik, hányban fogy a népesség, hol mennyi gyerek születik stb., és milyen kilátásokat vetít mindez előre. Majd pedig megvizsgáltuk, miért találnak egyre nehezebben egymásra a párok, vagy ha egymásra is találnak, miért születik egyre kevesebb gyerekük. Most, a harmadik, egyben befejező részben az utóbbi kérdést vizsgáljuk tovább; megnézzük a rejtettebb összefüggéseket az általános gyermektelenség mögött, a végén pedig azt, hogy mi lehet ebből a helyzetből a kiút.

Eddig csak az általános reprodukciós rátáról és az átlagos gyerekszámról beszéltünk. Ez azonban nem mutat számos fontos részletet. Például hogy az USA-ban az 1980-as években 2,5 volt az egy anyára jutó átlagos gyerekszám. Most 2,6, tehát fölment! Sőt, harminc különböző, adatokat megbízhatóan szolgáltató iparosodott ország átlaga a 80-as években 2,4 volt, és ma is ennyi. Vagy mondjuk, Japánban 1973-ban az anyák hat százalékának négy vagy több gyereke volt. És ma is pontosan ennyi: az anyák hat százalékának négy vagy több gyereke van.

De hát nem arról volt szó, hogy egyre kevesebb a gyerek, fogy a népesség, ráadásul épp Japán áll az egyik legrosszabbul? De igen. Ám csak látszólagos az ellentmondás.

Mert hiába jut egy anyára átlagosan kb. ugyanannyi gyerek (vagy akár még kicsivel több is, mint az USA-ban), a probléma oka: a gyermektelenség.

Az, hogy kevesebb az anya! Japánban 1973-ban a nők hat százaléka volt gyermektelen. A következő évben már 15, utána 21, három-négy év múlva 30 százalék.

Olaszországban ugyanez zajlott le. Drasztikus csökkenés, szinte egyik pillanatról a másikra. Nem az anyák szülnék kevesebb gyereket, hanem az anya lett kevesebb. Aki szül, általában ugyanannyit szül, amennyit az adott társadalomban a nők évtizedekkel korábban is szültek.

Mit tehetünk? Fogadjuk el, hogy a nők nem akarnak gyereket? Mert a felszínen így tűnhet. Csakhogy a felmérések azt mutatják (amint azt az elzárkózott részben is láthattuk): akiknek nincs gyereke (és ez nőkre, férfiakra egyaránt igaz), a 80 százalékuk eredetileg tervezte, hogy legyen. Úgy gondolták, eljön majd a megfelelő idő. A tanulás után, a karrier után..., de sosem jött el. Stephen J. Shaw dokumentumfilmjében, a Birthgap – The childless worldben 24 országban készített interjúkat. A kétgyerekes családok eleve kettő-hármat akartak. A négygyerekesek három-négyötöt. A sokgyerekesek mindig is nagy családot akartak. A gyermektelenek viszont ugyanúgy kettőt, ötöt, ki mennyit. A probléma, hogy az elsőig sem jutottak el!

Ezért beszél több kutató is „tervezetlen gyermektelenség kríziséről”. De alig mernek róla beszélni a harcos feministák meg az erőltetett politikai korrektség miatt. Az oktatásban pedig végképp el sem kerül. Nincs társadalmi párbeszéd, nincs terv, nincs edukáció. A lányokat nem készítik fel, hogy mikor ér véget számukra a termékenység időszaka. És a férfiak köztudatába sem kerül be.

Biológiailag ugyan sokáig lehet gyerekünk, fizikailag képesek vagyunk rá, de ahogy öregszenk, egyre hátrébb kerülünk a versenyben a konkurenciával szemben. Az 50-es férfiak 30-asokkal versenyeznek ugyanazokért a nőért. A szupergazdagok, a celebek a kivétel, a csalóka illúzió. Persze Leonardo DiCapriónál működik, hogy amikor az aktuális barátnője eléri a 25 éves kort, lecseréli egy fiatalabbra.

A feministák szeretik kiabálni, hogy a nők nem „szülőgépek”, „takarodjon az állam a méhükbe!” stb. Pedig egyáltalán nem cél rávenni olyan nőket, akik amúgy nem akarnak gyereket. Van, aki fiatalon még nem akar, aztán később megváltozik a hozzáállása. De a felmérések szerint a legtöbb nő hamar érzi, már a 20-as éveiben, hogy szeretne. Aztán ha nem sikerül, jön az önbecsapás. Ahelyett, hogy ki mernék mondani, be mernék vallani

maguknak, hogy „hát, nem lett gyerekem, mert túl sokat buliztam, túl sokáig halogattam, nem találtam meg a megfelel? partnert”, elhitetik magukkal, hogy ááá, hát ?k aztán soha nem is akartak gyereket, a gyerek káros, rossz a bolygónak, a környezetnek, a n?i szabadságnak.

A tendencia elég rosszul néz ki.

Ahogy egyre kevesebb a szül?, ?k már nem vagy csak nagyon nehezen fognak tudni annyi gyereket a világra hozni, hogy visszafordítsák a folyamatot. A kormányprogramok, anyagi ösztönz?k fontosak, de csak ideiglenes rész megoldást adnak. Ha hirtelen emelkedik is a születések száma, utána még alacsonyabbra esik.

Ezt látjuk Magyarországon is. Mert az intézkedések arra jók, hogy egy ideig el?re hozzák a gyerekvállalást azoknál a családoknál, amelyek amúgy is tervezték. De ahhoz, hogy ténylegesen többen vállaljanak gyereket, a gondolkodást is meg kell változtatni. A családot, a gyerekeket értékke tenni. Elmondani a fiataloknak a valóságot. És jöv?képet is mutatni. Átalakítani az oktatást és a karriertervezést.

Miután Mads Larsen, az oslói egyetem professzora a problémákról írt a Nem önkéntesen vállalt szingliség cím? tanulmányában, természetesen rögtön rárontottak a feministák. A kutatása megmutatta, hogy bár a norvég n?k átlagosan 2,4 gyereket szeretnének, az eredmény mégis 1,4. N?gy?löl?nek nevezték, mert szerintük a n?ket hibáztatja a népességfogyásért. Pedig nem. Az, hogy a kapcsolatteremtés diszfunkcionálisan m?ködik, társadalmi probléma. Attól, hogy a n?ket nem áldozatként állítjuk be, ahogy a feministák szeretik tenni, hanem résztvev?ként a problémában, az nem azt jelenti, hogy hibáztatjuk ?ket.

A hiba ott van, hogy évtizedek óta tolják bele a n?ket a munkába, a karrierbe, amivel önmagában természetesen nincs baj. A baj ott kezd?dik, hogy miközben ennek a valódi oka a cégek gazdasági érdeke, ehelyett egy hamis ideológiát gyártottak hozzá, és „n?i egyenjogúságról” beszélnek.

Például az egyetemek még mindig ott tartanak, hogy n?i egyenl?ség, kvóták stb. Úgy privilegizálják a n?ket, hogy már rég nincsenek lemaradva. Ahogy ez is szerepelt az el?z? részben, sokkal több n? tanul ma a fels?oktatásban, mint férfi. Épp ezek miatt a kvóták és egyéb, mesterséges „emancipációs” eszközök miatt. De olyan is van, hogy egy férfi inkább szakmát tanul, k?m?ves vagy villanszerel? lesz, mert ezzel sokkal jobban tud keresni, mint valamilyen himi-humi, muciológus diplomával. És persze sajnos olyan is van, hogy a fiatal férfi önbizalomhiányos, és jobb esetben taxisof?r lesz, rosszabb esetben simán csak alkoholista.

De a tanárok (akiknek ma már elsöpr? többsége n?) már az általános iskolától kezdve nem tolerálják a fiúk maszkulin megnyilvánulásait. Ha kicsit csibészek, rosszalkodnak, fára másznak... ha igazi fiúk. S?t, ma már mindenütt „toxikus maszkulinitásról” beszélnek, amit az iskolákban aztán végképp igyekeznek visszaszorítani. És

amikor az iskola folyamatosan megfosztja a fiúkat a férfiasságuktól, elnyomni akarja azt, akkor nem csoda, hogy jelent?s részük kilép az oktatásból, amint teheti. Emiatt is sokkal több ma már a diplomás n?, mint férfi. És amint azt szintén az el?z? részben láthattuk, a n?k nem szívesen állnak össze alacsonyabb státusú férfiakkal. Már fiatalon diplomások, karrierjük van, és ez hamar lesz?kíti számukra a potenciális társak körét.

Tehát fordítsuk vissza a folyamatot, és ne tanuljanak a n?k? Szó sincs err?l. De miért ne kezdhethék a n?k a karriert 30 évesen? Miután már szültek akár három-négy gyereket is? A cégek miért követelik meg, hogy akiket felvesznek, legyenek fiatalok, de már a 20-as éveikben gyakorlottak, profik? Miért nem lehet egy kezd? pozícióra felvenni egy 30 éveset vagy id?sebbet? A társadalom, illetve a társadalom szervez?inek felel?ssége, hogy a n?k akár 30 éves kor fölött, gyerekek vállalása után is kezdhessenek karrierbe.

Nemcsak a kormányok felel?ssége, hanem a cégeké és azok vezet?ié is. És persze a médiáé. Ezt kellene társadalmilag elfogadtatni. Hogy a n?k újra fiatalabb korban szüljenek, de közben m?ködhessen a karrierépítés, az önmegvalósítás is.

Persze a feministák és polkorrektek zsigeri hisztériája borítékolható ennél a cikknél is: férfiként hogy merek a szülésr?l beszélni?! De hát bármir?l beszélünk, nekik minden sért?, ami a valóságról szól, és nem szeretik hallani. Van viszont még egy fontos üzenet a feministák számára. Minden normális ember fontosnak tartja a n?k egyenjogúságát. Ami a nyugati világban évszázadok óta tartó folyamat, és egész jól állunk. És mindannyian szeretnénk, ha ez így is maradna. A világ más részein viszont ez kevésbé jellemz?. F?leg ott, ahol a népesség még növekszik.

Mi, itt nyugaton elfogyunk, viszont épp ott szaporodnak még, és maradnak meg, ahol nem sokra tartják a n?ket. Tehát a feministáknak épp a n?i gyerekvállalást kellene népszerűsíteni. Hogy fennmaradjanak azok a társadalmak, amelyekben tisztelik a n?ket.

Korrigálni kellene tehát a hibákat, egyéni és társadalmi szinten is. És mindenféle eszközzel próbálkozni, hogy újra szülessenek gyerekek. Különben nemcsak a magyar nemzet vész el, hanem az egész emberi civilizáció.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló